

Woensdag 22 augustus

Derde dag in de noveen tot de zalige Beatrijs

*Beatrijs, een Godsvrouw,
gedreven tussen verlangen en vervulling*

Toevallig of niet, op het feest van Sint-Bernardus, begon ons negendaags memento voorafgaand aan het feest van de Zalige Beatrijs.

Is Beatrijs een vrouwelijke Bernardus, zo onmisbaar in onze Orde?

Het nieuwe klooster Onze Lieve Vrouw van Nazareth (Lier) is amper door haar vader Bartholomeüs gesticht (1235) en in de Orde van Cîteaux ingelijfd of deze jonge vrouw wordt er priorin (1237). Ze blijft het tot aan haar dood (1268). Het klooster groeit en bloeit tot aan de Franse Revolutie.

Blijkbaar vonden zij, en zovelen na hen, in die levensvorm aansluiting bij hun diepste verlangen. Beatrijs zorgt voor warmte, voor gloed, voor zachtheid, voor liefde. Een verstandige, bekwame beleidsvrouw met een warm hart en een capaciteit om vriendschap toe te laten en te geven.

Maar er is meer: er is die innerlijke rijkdom waarin zij ons meeneemt, ons laat delen dank zij het mystieke traktaatje *Seven Manieren van Minne*. Met fijnzinnige pen beschrijft zij, bovendien in schitterend Middelnederlands, de weg van haar Godsverlangen, haar Godsliefde: licht en duisternis, hoop en twijfel, strijd en pijn, maar bovenal trouw aan dat diepste verlangen.

Ach, heilig liefdesverlangen, hoe sterk is uw kracht in de minnende ziel.

Voor haar is het vanzelfsprekend dat dit diepste verlangen naar God verwijst. Haar geschrift zet helder in vorm wat de theologische en antropologische vóóronderstellingen zijn die in de mystiek gehuldigd worden: de mens komt van God, de Allerhoogste. De mens keert terug naar God. Die kringloop is hem als diepste hunker ingeschapen.

Voor de middeleeuwer lijkt dit eenvoudig en vanzelfsprekend. Vele van ónze tijdgenoten nochtans, ernstig zoekenden die zichzelf wat langer kennen en meemaken, durven die hunker nog amper 'God' noemen. Immers, zowel hun diepte-verlangen als God zelf gaan de nevelen in en monden uit in zones van duisternis. Eerlijk, niemand heeft God ooit gezien of aangeraakt.

Bernardus, Beatrijs, ... namen wél het risico. Zij getuigen van de vuurhaard die hen naar boven aanzoog, in Wie zij thuis gekomen zijn. Het blijven sterke getuigen van waarheen trouw leidt.

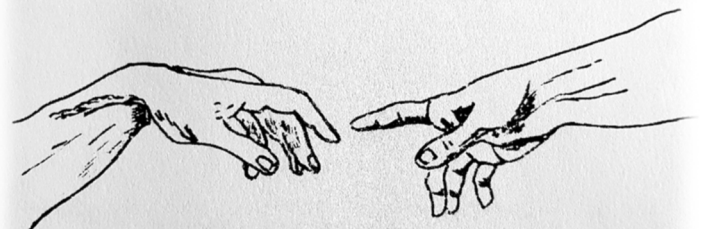
Neem en lees ...

Laat ook jouw diepste hunker zich warmen en inspireren aan het vuur dat in hen brandde.

Bovenal, vertrouw ook jouw diepste verlangen!

Zalige Beatrijs

Wees onze voorspreekster bij de Heer
en wil voor ons bidden.

We schrijven 1098: het 'Nieuw klooster Cistercië' (Bourgondië) wordt gesticht als een soort profetische daad - terug naar de bron - arm en eenvoudig. Vele jaren lijkt het er op alsof Cistercië - Cîteaux niet in staat is nieuw leven te baren.

Talent en bekwaamheid genoeg: Robertus gaf de start, Albericus bouwde het monastieke project uit, Stefanus gaf het ideaal structuur en een juridisch kader. De boom was geplant, maar liep niet uit.

Wat ontbrak er? Licht en vuur, geest en elan, hart en vermogen tot overdracht.

Kortom, Bernardus! Door zijn gedrevenheid en bezieling komt de Orde tot bloei.